

Ik antwoordde niet maar trok een verbaasd gezicht. „Kijk maar,” zei ik en hield haar den afgestompten staart van het dier voor. De dame was echter niet te overtuigen, en daar mijnheer het wenschelijk achtte dat ik niet langer bleef en niet onduidelijk te verstaan gaf, dat hij mij, als ik niet spoedig wegging, door een krachtigen schop de trap zou afgooien, stak ik mijn hond weer in de mand en blies den aftocht.

„Geen vrouwelijke familie of kennissen; dacht ik bij mijzelf, wel, wel! En toch laat ik mij hangen als dat niet het portret van mijnheer Bretard was, dat daar aan den wand hing.” Geen oogenblik twijfelde ik er meer aan dat ik op het rechte spoor was.

Nadat ik thuis weer van gedaante had verwisseld, ging ik in de nabijheid van de villa op den uitkijk staan.

Mijn geduld werd zwaar op de proef gesteld, want eerst 's avonds tegen negen uur verliet Monsieur Maillet Oak Cottage, ging naar Edmonston en nam daar een cab; ik hem achterna, maar nu gekleed als een dandy, met blonden baard, pruik en pince-nez. In Regentstreet stapte hij uit en liep naar Vine Street, waar hij een koffiehuis binnen ging, wat ik eveneens deed. Het was een klein café, waar alle dienstboden buiten betrekking gewoon waren bijeen te komen. Huisknechts, koetsiers, koks en dergelijk soort van verschillende nationaliteit, waren hier bijeen en zaten te rooken, te drinken en te spelen. Zij hadden het veel te druk om van onze komst notitie te nemen en zoowel Monsieur Maillet als ik zelf gingen zitten en bestelden iets, zonder dat een van hen opkeek.

Blijkbaar had Monsieur Maillet in dezen kring veel kennissen, maar erg spraakzaam was hij toch niet, zoodat ik vermoedde dat hij op iemand wachtte, te meer daar hij telkens weigerde, wanneer men hem vroeg om mee te spelen. Ongeveer half elf ging hij, schijnbaar teleurgesteld heen.

Den volgenden avond verliep evenzoo; maar wie kwam den daaropvolgenden avond omstreeks halftien, voorzichtig het kleine café rondziend? Niemand anders dan Charles Bretard in eigen persoon. Toen de twee vrienden elkaar in 't oog kregen, stond Maillet op en ging heen. Ik aarzelde om te volgen, wijl ik besepte dat zulk een haast achterdocht moest wekken. Weidra was ik dan ook blijde hem niet gevolgd te hebben, want heel kort na hun vertrek kwamen zij beiden terug en gingen dicht bij mij zitten. Bretard scheen uiterst gejaagd; hij bleef ook maar kort en de eenige woorden, die ik goed kon verstaan, waren: „Ik vrees dat hij argwaan koestert.”

Gedurende dien tijd van naspeuring steeg het ongeduld van Monsieur Dumanoir hoe langer hoe meer. Hij zond mij briefje op briefje — de eenige wijze van mededeeling, die ik hem toestond — schreef telkens over zijn ongerustheid betreffende den naderenden vervaltijd der wissels, en vroeg gedurig of er nog niets gedaan of ontdekt was. Ik had medelijden met den man, die zijn eer als koopman

moest ophouden, en, aangezet door den toestand van Dumanoir besloot ik, na kort overleg, een stout spel te wagen.

Door dat lokaal dikwijls te bezoeken, schijnbaar veel en in 't oogvallend te drinken, mee te spelen en het aannemen van manieren van een man, die nergens meer om geeft, had ik mij in het vertrouwen van Maillet zoeken te dringen, maar tot dusver zonder goed gevolg, en, hoewel ik eens iemand, die dicht bij mij zat — hard genoeg dat Maillet het kon hooren — toefluisterde, dat ik een goed afnemer voor „aangehouden” banknoten wist, bleef de voorzichtige slimme vos zijn tot dusver in acht genomen terughouding steeds volhouden. Hij scheen mij te wantrouwen; het was dus noodig eerst die achterdocht weg te nemen. Dit wist ik gedaan te krijgen op een toevallige en behendige wijze.

Op zekeren avond kwam er een man met een haveloos voorkomen tegenover ons zitten, die zich voortdurend en op een in 't oogvallende wijze, Frundy van Condint-street noemde en blijkbaar voor driekwart dronken was. Hij blufte op zijn geld en haalde daarbij een brievenstasch voor den dag, die goed gevuld met banknoten scheen te zijn. Op dit oogenblik waren er juist, behalve ons, weinig menschen in de kamer en die zaten nog aan de andere zijde. Ik zag dat Maillet mijn begeerlijke blikken bespiedde, die ik op de brievenstasch wierp. Eindelijk stond de vreemde op, ik sloop hem achterna gevolgd weer door Maillet. Nadat wij buiten, op een pas of tien van elkaar waren, zag ik voorzichtig rond, sloop naderbij en stal Frundy's brievenstasch, die hij in zijn achterzak had gestoken, liep dwars de straat over, toen snel in een andere richting, steeds — ik hoorde het duidelijk — door Maillet gevolgd. Ik trad een ander koffiehuis binnen en ging in een donker hoekje zitten om mijn buit na te zien toen ook Maillet binnenkwam. Met duivelsch genoeg trad hij op mij toe, klopte mij op den schouder en zei op luiden, zegevierenden toon: „Ik heb zeer goed je behendige handgreep gezien; ik heb je nu in mijn macht om je achter slot en grendel te laten zetten.”

Ik schrikte natuurlijk hevig, waar Maillet smakelijk om lachte. „Soyez tranquille,” zei hij tegelijk den kellner bellende. „Je hebt van mij niets te vreezen.” Hij bestelde een flesch wijn, en toen de kellner die gebracht en de kamer verlaten had, begon hij: „De banknoten van Frundy zullen vast morgen aangehouden worden, maar ik meen U laatst te hebben hooren zeggen, dat ge voor zulke zaken een kooper weet.”

Aanvankelijk aarzelde ik en wilde er niet recht voor uitkomen.

„Allons, allons!” drong Maillet op zachten, doch dreigenden toon, „kom, kom, geen gekheid! Ik heb je nu in mijn macht, zoodat je niet meer zult kunnen ontkennen. Biecht dus maar op, er zal je niets kwaads gebeuren. Waar is de bewuste vriend?”

„Niet in de stad,” stamelde ik.

„Och kom, dat zijn maar praatjes! Ik heb zelf ook eenige banknoten om in te wisselen. Wij begrijpen elkaar, zou ik zoo denken. Wat geeft hij er voor en waar zet hij ze af?”

„Hij geeft er ongeveer een derde voor en doet ze in 't buitenland van de hand. Zij komen aan de Bank door bona fide bezitters, onschuldige lui, en in dat geval moet de Bank ze uitbetalen.”

„Geldt dat ook voor wissels?”

„Zeker, maar die zijn moeilijker aan den man te brengen.”

„En komt het er bij uw vriend niet op aan tot welk bedrag?”

„Zoover ik weet, volstrekt niet.”

„Goed, dan moet je mij bij dien man brengen.”

„Nee, dat kan niet,” antwoordde ik zonder blikken of blozen. „Hij wil met onbekende personen niets te doen hebben.”

„Je moet me bij hem brengen, anders roep ik er de politie bij.”

Schijnbaar door deze bedreiging verschrikt, stamelde ik, dat zijn naam Levi Samuel was.

„En waar woont die Levi Samuel?”

„Dat weet ik zelf niet, maar ik weet wel hoe ik hem bericht kan zenden.”

Ten laatste kwamen wij overeen, dat ik den volgenden dag bij hem in Oak-Cottage dineeren en Samuel kennis zou geven om terstond bij ons te komen. De banknoten en wissels, die hij wilde verkoopen, waren tot een bedrag van ongeveer 12.000 pond, ik zou de zaak met Samuel bespreken, en wanneer de koop gesloten was, 500 pond voor mijn moeite krijgen.

„Denk er om, Warden, 500 pond!” zeide Maillet bij het afscheid nemen „of — als je me bedriegt — deportatie!”

Den volgenden dag had ik een langdurig onderhoud met den chef. Beiden waren wij van oordeel, dat het door de afgelegen ligging van Oak-Cottage, dat tot op vrij verren afstand geheel afgezonderd stond, niet raadzaam was, dat een andere politie-ambtenaar dan ik en de zoogenaamde Samuel in de nabijheid zou komen; het was van zulke uitgeslapen schurken te voorzien, dat zij naar alle waarschijnlijkheid de banknoten en wissels zoo gelegd zouden hebben, dat zij bij het minste alarmsein dadelijk op de een of andere wijze vernietigd konden worden. Een openlijke inhechtenisneming van Maillet gepaard aan een doorzoeking van Oak-Cottage scheen ons ook niet raadzaam en zou wellicht toch maar vruchteloos afloopen.

„Zij zullen maar met hun beiden zijn,” zei ik op de aanmerking van den chef, die liet uitkomen, dat het een gevaarlijk spel kon worden, omdat wij met sterke wanhopige mannen te doen zouden krijgen; maar, antwoordde ik hierop, de plotselinge verrassing gepaard met twee op hen gerichte revolvers, zal hare uitwerking zeker ook niet missen.”

Er werd weinig meer gesproken; de chef wenschte mij een goeden uitslag in de onderneming en liet mij daarmede gaan. (Wordt Vervolg.)

WAAR HORATIUS WOONDE.

Uit Rome wordt ons geschreven:

Toen de beroemde hoogleeraar Ange Pasqui, directeur van de geschiedkundige opgravingen van Rome, van het Latium en in de provincie Aquila, aankondigde, dat hij in de streek van de Sabine, en wel bepaaldelijk te Licenza — het Digentia der oudheid — de plek had gevonden waar eenmaal de villa Horatius moet gestaan hebben, trokken vele en daaronder zeer bekende oudheidkundigen een beetje ongeloofig gezicht..

Maar, de voortgezette ontgravingen bewezen de volledige gegrondheid van de onderstelling van professor Pasqui. Horatius heeft dertig laren geleefd in dit buitenverblijf van Licenza waar hij in den omtrek van zijn landhuis vijf hoeven bezat en waar hij het grootste deel zijner dichtwerken tot stand bracht. Rijk geworden door de vrijgevigheid van Augustus, volgde Horatius het voorbeeld van Agrippa en liet zijn bezittingen bij uitersten wil na aan den Caesar. Zijn gronden werden keizerlijk domein, maar het landhuis bleef lang onaangeroerd

en de bevolking der olijfvelden waar Prof. Pasqui zijn eerste opgravingen deed, bewaarde de herinnering aan de woonplaats van den grooten dichter. Diens woning vormde een volmaakte rechthoek. De tuin was omringd door een cryptoportiek en er was een groot zwembassin in. De dichter bewoonde de eene helft der woning; de andere helft was toegewezen aan den landbouwer en aan de slaven. De cryptoportiek had een bestrating van vierkante marmeren platen; de vloeren der zalen waren kostbare mozaïeken. Het geheel, de overblijfselen getuigen daarvan, was een staal van weelde en goeden smaak. Alle voorwerpen, die aan Horatius hebben behoord, kandelaren, vazen, amphoren, ringen, ornamenten en huishoudelijke voorwerpen van gebruik, zijn bijeengebracht in een woning van het schilderachtige dorp Licenza.

Onze foto's stellen voor:

1e. een gezicht op Licenza, in de vallei, in het midden waarvan het huis van Horatius stond;

2e. de villa van Horatius, voor zoover de overblijfselen na de opgraving zijn blootgelegd.

